

Arrest

nr. 154 456 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van haar
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 1 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

+ Minderjarig kind [U.E.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 08.05.2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 15.05.2013 “

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onregelmatig karakter van het verblijf volstaat op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in rekening worden genomen.

In casu werpt verzoekster de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze grief moet dan ook worden behandeld. Verzoekster werpt voorts op dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet mocht worden getroffen ten opzichte van haar minderjarig kind. Ook deze grief moet worden behandeld.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Dat art. 74/13 als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art.1 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Het feit dat gedaagde in dergelijke gevallen moet overgaan tot aflevering van een bevel ontslaat haar echter niet van de verplichting om art. 74/13 van de vreemdelingenwet toe te passen.

Verzoekster heeft immers een partner met onbeperkt verblijf in het Rijk en zij hebben samen een minderjarig kind, geboren te Mechelen op 9 oktober 2014.

Bovendien zijn verzoekers intussen zwanger van een tweede kind, dat zal geboren worden in september 2015.

Gedaagde is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster, maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoekers om te zetten in een legaal statuut.

Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.

Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.”

3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen formele motiveringsplicht in. Voorts kan verwerende partij maar rekening houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen voor zover dergelijke elementen daadwerkelijk voorhanden zijn.

3.4. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster sedert 15 mei 2013 op illegale wijze in het Rijk verblijft. Er werd tot aan de bestreden beslissing geen enkele aanvraag gericht aan de verwerende partij waarbij verzoekster aangeeft omwille van elementen die aanleunen bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, een verblijf te willen krijgen in het Rijk. Zij heeft noch een aanvraag gezinshereniging, noch een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen ingediend. Ook op heden blijkt niet dat dergelijke aanvraag gericht werd aan de verwerende partij.

3.5. In de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing wordt gesteld, *“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (Cfr. het door PZ MEWI ingevulde administratief verslag)”*. Dit administratief verslag, opgesteld op 19 juni 2015 door de Federale Politie, bevindt zich in het administratief dossier. Het vermeldt dat verzoekster een dochter heeft, U.E., die geboren is in oktober 2014, dat ze met haar dochter samenwoont met een vriend en al verschillende keren bij het OCMW is gaan aankloppen *“omdat ze weg wenst te gaan bij haar man (niet getrouwd)”*. Het vermeldt tevens dat zij ten burele naar oplossingen komt vragen daar haar man haar niet goed behandelt.

3.6. Gelet op het gestelde in de punten 3.4 en 3.5. kan verzoekster niet verwachten dat de verwerende partij te dezen rekening houdt met een gezins- en familieleven met U.E. Er zijn ook geen elementen die erop wijzen dat het belang van het kind vereist dat de bestreden beslissing niet getroffen wordt, minstens worden die niet verduidelijkt. Er zijn geen elementen inzake de gezondheidstoestand van verzoekster en haar minderjarig kind.

3.7. Waar verzoekster stelt zwanger te zijn van het tweede kind van U.E. dat zal geboren worden in september 2015 blijkt niet uit het zwangerschapsattest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd dat verzoekster zwanger is van een tweede kind van U.E.. Alleszins kan verwerende partij bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een element waarvan ze niet op de hoogte was op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

3.8. Verzoekster merkt op *“Gedaagde is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster, maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoekers om te zetten in een legaal statuut.”*

De Raad ziet niet in waarop verzoeksters betoog gebaseerd is. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt niet dat verwerende partij zonder enige verblijfsaanvraag *“de illegale situatie van verzoekers [dient] om te zetten in een legaal statuut”*.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“Dat zowel verzoekster als haar kind een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten op basis van art. 7 alinea 1 van de Vreemdelingenwet.

Art. 118 van het KB Vreemdelingen stelt dat minderjarigen nooit een bevel om het grondgebied mogen ontvangen maar een bevel tot terugbrenging dienen te ontvangen.

Dat derhalve zij foutief een bevel om het grondgebied te verlaten kregen.

Als minderjarige kan het kind niet beslissen of het hieraan gevolg geeft dan wel niet.

Dat evenwel indien het kind geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dit hypothetisch zou kunnen leiden tot een inreisverbod.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.”

3.10. Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.
Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

3.11. Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat dit hoofdzakelijk aan verzoekster werd gegeven, en dat de naam van haar minderjarig kind daarin werden opgenomen omdat zij conform de gegevens van het administratief dossier de wettelijk vertegenwoordiger is van haar minderjarig kind, dat geacht wordt mee te reizen met haar. Er dient dus geen apart bevel tot terugbrenging te worden gegeven aan het minderjarig kind van verzoekster (RvS 29 september 2008, nr. 3391 (c)), nog los van de vaststelling dat de betrokken bepaling eerder niet-begeleide minderjarigen betreft en dus niet, zoals in casu, begeleide minderjarigen.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA